

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . . Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 45
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἐπειδὴ πολλοὶ, ἴσως καὶ ἐκ τῶν ἀναγνώσων
μας ἀγνοοῦσι τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ σχέσιν
τῆς Ἐκκλησίας, νομίζομεν ὅτι συντελοῦμεν
πρὸς τὴν ὠφέλειαν πάντων τούτων ρίπτοντες
ιδέας τινὰς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἄλλὰ πρὶν εἰπωμέν τι περὶ τούτου καλὸν
εἶναι ἐν συντόμῳ νὰ ορίσωμεν πρῶτον τί εἶναι
χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ ἔπειτα νὰ ἐξετά
σωμεν ποίαν σχέσιν ἔχει αὕτη μετὰ τοῦ Χρι
στοῦ· διότι ἀμφότερα ταῦτα ἔχονται ἀλλήλων.
Καὶ πρῶτον Ἐκκλησία, χριστιανικὴ εἶναι συν
θήροισις πιστῶν συνελθόντων ἐπὶ τῷ αὐτῷ
πρὸς ἴδιαν τε καὶ κοινὴν ὠφέλειαν καὶ λα
τρείαν τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ δύο ἢ τριῶν προ
σώπων κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ λέγον
τος «ὅπου δύο ἢ τρεῖς ἐν τῷ ἑμῷ ὀνόματι
κάγω ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιθ. 20). Ἐπειτα
ποία ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλη
σίας; Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἡ
ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, καὶ καθὼς ἡ ψυχὴ εἶναι
ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία πασῶν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ
σώματος καὶ ἡ κρατοῦσα καὶ ζωοποιὸς δύνα
μις, ἥτις ὠρισμένον μὲν τόπον ἐν αὐτῷ δὲν ἔ
χει, ἀλλ' εἶναι πανταχοῦ, δεικνύεται ἀνά πᾶν
τὸ σῶμα καὶ καθιστᾷ τὰ μέλη τοῦ σώματος
ὅ,τι εἶναι οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία πασῶν τῶν πράξεων
τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ κρατοῦσα καὶ
ζωοποιὸς δύναμις πρὸς πραγματοποίησιν τῶν
καθηκόντων αὐτῶν, καὶ ἡ καθιστῶσα τὰ διά
φορα μέλη ὅ,τι πρέπει νὰ ἦνε. Προσέτι, καθὼς
ἡ ψυχὴ εἶνε ἐνταυτῷ καὶ τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον,
δι' οὗ τὰ πολλὰ μέλη συνδέονται ἐσωτερικῶς

οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐνώνουσα ἐσωτερι
κῶς τὰ διάφορα μέλη δύναμις εἰς ἐν ὅλον σῶ
μα, οὕτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ κα
θὼς ἄνευ μὲν ψυχῆς παύει τὸ σῶμα τοῦ νὰ εἶ
ναι πλέον σῶμα, καὶ γίνεται νεκρὸν, τουτέστι
πτῶμα· οὕτω καὶ πᾶν μέλος οἰαζόηποτε Ἐκ
κλησίας μὴ φέρον ἐν αὐτῷ καὶ ἔχον ὡς ἐλα
τήριον τὸν Χριστὸν εἶναι νεκρὸν μέλος, καὶ εἶ
ναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς τὸ ξηρὸν
ξύλον ἐν τῇ ἀμπέλω, ὅπερ ρίπτεται εἰς τὸν
κλίβανον. Ἄρα καὶ ὁλόκληρος Ἐκκλησία δυνα
τὸν νὰ εἶναι νεκρά· εὐκόλως δὲ καὶ μετὰ τινος
βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν, ἂν Ἐκ
κλησία τις εἶναι ἢ μὴ τοῦ Χριστοῦ· διότι καθὼς
τὸ ἐμφυχον σῶμα ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν καὶ ιδιω
τήτων τῆς ψυχῆς γινώσκομεν, παρομοίως
καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν πράξεων καὶ
καρπῶν αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ
μετὰ βεβαιότητος ἂν εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἢ οὐ,
συγκρίνοντες τὰς πράξεις αὐτῆς πρὸς τὸν ἀ
λάθαστον κανόνα, ὅστις εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
διότι καὶ ὁ ὠραῖος ὀφθαλμὸς δι' οὗ ἡ ψυχὴ
ὄρα, καὶ τὸ οὖς, δι' οὗ ἀκούει, καὶ ἡ ρίς, δι' ἧς
ὀσφράνεται κτλ., ἄνευ ὅμως τῆς ψυχῆς εἶναι
ὅλη ὑποκειμένη εἰς σήψιν· οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλη
σία καὶ κατὰ μέρη τὰ διάφορα μέλη αὐτῆς εἶναι
μὲν ὄργανα τοῦ Χριστοῦ, δι' ὧν ἐνεργεῖ, ἄνευ
ὅμως Αὐτοῦ εἶναι σώματα νεκρά, τὸ δὲ νε
κρὸν σῶμα καὶ ὁ εὐθθέστος διαγιγνώσκει.

Ἄλλὰ κατὰ ταῦτα δὲν πρέπει τις τὴν Ἐκ
κλησίαν ὡς μηχανισμόν τινα νὰ ἐκλάβῃ· διότι
ὁ μηχανισμὸς δὲν συνίσταται ἐκ μελῶν, ἀλλ'
ἐκ μερῶν, ἅτινα ἐξωτερικῶς συνάπτονται εἰς ἐν

δλον, οὔτινος τὴν ἐνότητά δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ μέρη τῆς καὶ πάλιν νὰ συνθέτῃ χωρὶς ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸν μηχανισμόν. Ἐνῶ ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία ἐνοῦται οὐχὶ ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἐσωτερικῶς εἰς ἐν ὅλον σῶμα, οὐπερ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Παῦλον εἶναι κεφαλὴ, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ ἀποσυντεθῇ καὶ συντεθῇ χωρὶς νὰ βλαφθῇ, ὡς ἐν τῷ μηχανισμῷ. Πρὸς τοῦτοις ὁ μηχανισμὸς τίθεται ἢ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ Ἐκκλησία ὁρατὸς ὑπὸ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς διοικεῖται καὶ διευθύνεται, ἀοράτως ὁμως ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἅρα ἔχει καὶ μέγαν προωρισμὸν πρὸς ὃν πάντες πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ἂν θελωμεν νὰ εἴμεθα ζῶντα μέλη ἐκείνου τοῦ σώματος, οὔτινος κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς.

Θ. Μ. Μ.

ΜΙΛΑΝΟΝ

Τὸ Μιλάνον, πόλις τῆς ἐντεύθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας μνημονεύεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεδιόλανα ὑπὸ τοῦ Αἰβίου καὶ Πολυβίου. Σπανίως γίνεται μνεῖα αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μέχρι τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Μαξιμιανὸς περιέβαλεν διὰ τειχῶν. Κατὰ τὴν πρῶτην τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας δις ἐλεφατήθη ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ μετὰ ταῦτα ἔμεινεν ἐν τῷ σκότει μὲχρι τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐσπερτος ἀνέγειρε τὰ τείχη καὶ ἐξησφάλισε τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκοῦντας. Ἐκτοτε τὸ Μιλάνον ἠύξανεν κατὰ τὸν πληθυσμὸν καὶ ἐπλούτει, καὶ ἐφθάσεν εἰς ἡν νῦν εὐρίσκειται κατὰστατιν, ὃν πρωτεύουσα τῆς Λομβαρδίας καὶ τρίτη πόλις τῆς Ἰταλίας. Κεῖται δ' ἐν τῷ μέσῳ εὐρείας πεδιάδος μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λάμπρου καὶ Ὀλάνα, ἡ ἀρχαία πόλις περικυκλούται ὑπὸ διώρυγος καλουμένης *Naviglio Grande*. Ἡ διώρυξ αὕτη μετ' ἑτέρας τινὸς καλουμένης *Naviglio di Martesena* θέτει τὸ Μιλάνον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς *Lago Maggiore*, τῆς Ἀίμνης τοῦ Κόμο, καὶ τοῦ ποταμοῦ Πάδου. Τὰ προάστια περιβάλλονται ὑπὸ ὄχυρωμάτων ἐχόντων δένδρα καὶ χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι περὶ τὰ δέκα μίλια. Αἱ ὠραιότεραι ὁδοὶ εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως· αἱ ἀγούσαι εἰς τὰς πρωτίστας πύλας καλοῦνται *Corso*, αἰτίνες χρησιμεύουσιν ὡς περίπατος. Ἡ παλαιὰ πόλις εἶναι κακῶς ἠκοδομημένη, ἔχουσα ὁδοὺς στενάς καὶ ἀκανονίστους· ἀλλ' αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ ἀντισταθμίζονται ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς Μητροπόλεως, ἧτις ἱσταται σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Τὸ ἔξοχον τοῦτο καθίδρυμα ἐκ λευκοῦ λίθου ἅπαν ἠκοδομημένον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Παρθένον Μαρῖαν. Ἦρξάτο δὲ ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1386 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Γαλαῆζου. Βισκόντη, Δουκὸς τοῦ Μιλάνου, καὶ εἰσέτι δὲν ἐπερατώθη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι νεωτέρα Γοτθικὴ, ἢ ἐπίχρυσος· τὸ ἐμπροσθεν μέρος μετέχει καὶ τῶν δύο

ὕπαρχουσι δὲ καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν ὀβελίσκους καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀγαμάτων διαφόρου μεγέθους. Τὸ ἔνδον εἶναι εὐρύχωρον καὶ σεμνοπρεπές, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι διακόσιαι βαθμίδες πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὴν στοὰν ἧτις περικυκλοῦ τὸν πρώτιστον ὀβελίσκον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦτου μεγαλοπρεπῆς θεᾶ τῆς Λομβαρδικῆς πεδιάδος παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ σειρά τῶν Ἄλπεων ἧτις τὴν περιβάλλει ἀποτελοῦσα πρὸς βορρᾶν μνηοειδὲς σχῆμα.

Τὸ Μιλάνον ὠνομάσθη «μικρὸν Παρίσιον» ἢ δ' ἐπωνυμία αὕτη δὲν εἶναι ἀκατάλληλος· διὰ τε τὴν κίνησιν καὶ τὴν εὐθυμίαν τὴν ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσαν. Ἔχει πλείστα καφενεῖα, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἀρθρία κομψῶν ὀχυμάτων καὶ πολυάριθμα θεάτρα. Εἶναι δὲ καὶ κέντρον μαθήσεως· καὶ πλείονα βιβλία ἐκδίδονται ἐν Μιλάνῳ ἢ εἰς ὅλας τὰς Ἰταλικὰς πόλεις. Αἱ ἐκκλησίαι περιέχουσι πλείστας ὠραίας εἰκόνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ περίφημον «Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν» ὑπὸ Λεωνάρδου Βίντσι· ἢ «Ἀγὰρ» τοῦ Τερτζίνη· «ὁ γάμος τῆς Παρθένου» ὑπὸ Ραφαήλ, καὶ αἱ ἄγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος» ὑπὸ Γαίδου. Ἐκτὸς τῶν οἰκοδομημάτων, τὸ ἐν τῷ Μιλάνῳ θεᾶτρον Λασκάλα καλούμενον, εἶναι τὸ ὠραιότερον ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ Ἄψις τῆς Εἰρήνης δευτερεύουσα τῆς ἐν Παρίσι τοῦ Ἀψίδος τοῦ Ἀστέρου. Τὸ παλάτιον Βισκόντη διακρινόμενον διὰ τὰς ἐπὶ τῶν παραθύρων προτομὰς· τὸ παλάτιον Αὐόννη, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα· τὸ γραφικὸν ἔργον τοῦ Ἀλεξίου παλάτιον τῆς Οἰκονομίας· πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ ἕτερα μεγάλης καλλονῆς. Ὑπάρχουσι δὲ διάφοροι ἀψίδες καὶ πυλώνες, ὧν ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, εἶναι ἡ τοῦ Τικίνου πύλη ἢ Μαρτέγκου, ἔργον τοῦ Κανιόλα. Ἡ Νέα Πύλη καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Πύλη εἶνε ἔργα ἀξιοσημείωτα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΙΦ

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Ριφ εἶναι μέρος τῆς παραλίας τῆς Μαυριτανίας, περίφημος διὰ τὰ πειρατικὰ κατορθώματα τῶν κατοίκων τῆς, οἵτινες καὶ τοὶ ὑπήκοοι τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἀναγνωρίζουσιν ὁμως αὐτόν, εἰμὴ μόνον ὡς ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας· περιέχει δὲ 12 περίπου ἀθλιας κώμας, εἰς ἃς οὐδεὶς ἄλλος παρὰ τοὺς ἐγκατοίκους τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ· διὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἀνόμων τούτων ληστῶν ἐμπνεόμενον τοῖς πᾶσι τρόμον. Οἱ ἐπιφοβιότεροι δὲ τούτων εἰσὶν οἱ κατοικοῦντες τὴν κώμην Ἀζανέμ, κειμένην εἰς τὸ βάθος μικροῦ τινος κόλπου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς καταφύτου λόφου. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγονται ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Κουλαῖ, καὶ ἔχουσι πολυάριθμα, καλῶς ὀπλισμένα καὶ ἐπιτήδεια πλοίαρα. Οὗτοι ἦσαν οἱ προσβαλόντες τὸν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Πρωσίας Ἀδαβέρτου, διοικούμενον Πρωσικὸν στολίσκον, καὶ οἱ πολλακίς νικῆσαντες τακτικὰ Εὐρωπαϊκὰ στρατεύματα. Ἐπὶ τέλος δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Μαυριτα-

νίας κατείδε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ λάβῃ μέτρα τινὰ πρὸς ἐπιθεβαίωσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀπειθῶν τούτων ὑπηκόων ἐξουσίας αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπεμψε τὸν Σατράπην τοῦ Ταντζιέρ, Βέν-Ἀβού ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης δυνάμεως, ἵνα εἰσπράξῃ τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον καθυστερημένους φόρους τῶν κατοίκων τοῦ Ριφ, ὅστις παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοπίμου, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἀδδέρ-Βαμάν, φέρων μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ἴσχυσε δὲ νὰ καύσῃ καὶ τινὰ τῶν πλοίων αὐτῶν, καὶ οὕτω ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀπὸ τῆς πειρατίας διὰ τῆς ἀποστερήσεως τῶν μέσων τῆς κακουργίας τῶν.

Ἐν τοῦτοις ἡ ληστεία τῶν πειρατῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθει, ὥστε ἐπὶ τέλος ἡ Ἰσπανία ἀπεφάσισεν ἵνα ἐξαφανίσῃ τοὺτους κατὰ κράτος, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠτοίμασεν ἐκστρατεῖαν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1855, ἧτις κατηνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν Μοίραρχον *Baceta*.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται περὶ τοῦ διασήμου ζωγράφου Γεράρδου. Οὗτος ἐπεφορτίσθη ποτὲ ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' νὰ ζωγραφίσῃ τὴν μάχην τοῦ Αὐσπερλητζ. Ἐν τῇ συνθέσει τοῦ πολεμικοῦ ἐκείνου ἀνδραγαθήματος ὁ στρατηγὸς Ράπ ἐμελλε νὰ παρασταθῇ, προσερχόμενος ἐπὶ καλπάζοντος ἵππου, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν νίκην. Ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ κανναβοπάνου παρεσκευάσθησαν πάντα, ὑπελείπετο νὰ τεθῇ ἐπιππος ὁ ἀγγελιοφόρος στρατηγὸς πρὸς ἀποτελεῖσιν τῆς εἰκόνης· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πολεμικὸν ἵππον, ἀρμύζοντα εἰς τὰς ιδέας του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὐ μόνον τῶν ἰδίων σταύλων τοὺς ἵππους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱππικὰ συντάγματα διέταξε νὰ παρελάσωσιν ἐνώπιόν του καλπάζοντα. Πλὴν καὶ τούτου γενομένου, ὁ ζωγράφος δὲν εὗρε μορφήν ἵππου, ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὸ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ σχέδιον, καὶ ὁ στρατηγὸς Ράπ ἔμεινεν ἔτι ἀνευ ἵππου. Ἡμέραν τινὰ περιδιάβαζον εἰς τὸ βουλευτήριον, εἶδε μετ' ἀγαλλιᾶσεως ἐν τινὶ ἀθυρματοπωλείῳ ἐπὶ μικρᾶς σανίδος ἐξωγραφησμένον ψυχρὸν ἵππον, μαύρην ἔχοντα κεφαλὴν, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ φαινομένου ἔτοιμον τρόπον τινὰ νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, ἰδοὺ, ἀνέκραξεν, αἶππος διὰ τὸν Ράπ, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἠρώτησε τὴν τιμὴν του. Ἀκούσας 25 σολδία, ἐπλήρωσεν αὐτὰ, καὶ λαβὼν ὑπὸ μάλης τὸν ἵππον, ὑπῆγε εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπετελείωσε τὸ ἔργον· καὶ αὐτὸς, λέγουσιν, εἶναι ὁ ἵππος· ἐν τῇ περιφῆμῳ εἰκόνι τοῦ ἐν Βερσαλλίαις μουσείου, ὁ φέρων τὸν Ράπ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ στρατηγὸς ἐκ τῆς βίας ἀπέλωσε τὸν πῖλον αὐτοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Πόσαι συγκινήσεις αὐτοφειδῆς ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς

ἀνθρωπίνους σπλάγγνοις, αἰτίνες δύναται νὰ εὐρωσιν παρηγορίαν, μόνον εἰς τὰ ἄσματα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ὑπῆρχε ἀνευ αὐτῶν, ἢ ἐὰν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἶχε ψυχὴν ἐπιδεκτικὴν τοιούτων συγκινήσεων. Αἱ γνώσεις ἡμῶν περὶ τῶν πρώτων φυλῶν τῆς γῆς μαρτυροῦσιν, ὅτι αὐταὶ δὲν ἦσαν ξένοι τῆς θείας τέχνης. Ἡ μουσικὴ εὗρε πρῶτως ὑποδοχὴν ἐφ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἄγριοι ἔχουσι τοὺς ὕμνους τῶν, τὰ πολεμικὰ τῶν ἄσματα καὶ τοὺς ἐπιταφίους θρήνους τῶν. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ εὐγενέστατον τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον μαλακῶνει τὴν καρδίαν καὶ καθίστησι τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Σαιζπῆρ, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μουσικὴ καὶ ὅστις δὲν συγκινεῖται ὑπὸ τῆς ἀρμονίας τῶν γλυκέων ἤχων, ἐπλάσθη διὰ προσδοσίαν, δόλον καὶ λαφυραγωγίαν. Αἱ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματος του εἰσὶ ζοφώδεις, ὡς νύξ, πᾶν δὲ φίλτρον αὐτοῦ μέλαν ὡς ἔρβος. Ἐπὶ τοιούτῳ ἀνθρώπῳ δὲν πρέπει νὰ ἔχητε πίστιν.

ΤΕΧΝΗ

Ἡ τέχνη συγκριτικῶς πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας τῆς φύσεως εἶνε ὄντως ὠραία. Ἡ ἀνθρώπινος ἀγγίχουσα ἀκολουθοῦσα στενῶς τοὺς νόμους τούτους δίδει εἰς τὰ ἄψυχα ποιήματα τῆς πνεύμα σχεδὸν ἀληθές. Τὸ πεποικιλιμένον ἤτριον αἶθει ὑπὸ φαντασιώδους ζωῆς. Τὸ μάρμαρον ὁμιλεῖ διὰ τῶν ψυχρῶν ἀναισθητῶν χειλῶν του. Ἡ φαντασία παρέχει τῶντι εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς θεωρίας δύναμιν ζωῆς καὶ ἡ τέχνη συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς φύσεως μεγαλύνεται. Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ ἐξωγράφησε διὰ τῆς γραφίδος του σταφυλὰς τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐδελεάσθησαν ὑπ' αὐτῶν. Μία πτυχὴ τοῦ Ἀπελλοῦ ἠπάτησε καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του. Ἡ τέχνη ἐν ταῖς σκηναῖς ταύταις γίνεται ἥττον μικρὰ τῆς φύσεως καὶ εἶναι ὁ ἀρμόδιος κοινωνὸς αὐτῆς· διότι ὁ καλλιτέχνης δὲν φοβεῖται μήπως ἐξαντλήσῃ τοὺς τύπους καὶ τὰ χρώματα τῆς φύσεως. Δύναται νὰ ζωγραφίσῃ καὶ γλύπτῃ διὰ παντός, θέλουσιν ὁμως μένει εἰκόνας λύπης, χαρᾶς καὶ ἀλλοκότων ζωγραφιῶν, πραγματικῶν ἢ ἰδανικῶν, αἰτίνες παρέξουσιν πηγὴν ἀκένωτον ἐξ ἧς ὁ καλλιτέχνης ἀρύσει τὰ νάματα τῆς ζωῆς.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ

Οἱ τάπητες, οἱ καλούμενοι κοινῶς κελίμνια, ἦσαν ἐν χρῆσει σχεδὸν περὶ τὴν ἑξῆς ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οὐχὶ ὁμως τοιοῦτοι, οἳ εἶναι σήμερον, οὐδὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν ὁμοία μετὰ τὴν σημερινήν. Τότε ἠπλωνον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπὸ σκηνᾶς ἐνδαισιώμενοι, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι, ὅταν πρόκηται νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εἶναι ὁμως γνωστὸν, καὶ πότε ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζονται αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ἀναφέρεται,

ὅτι τὴν 12 ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χριστὸν εἶχεν εἰσαχθῆ ἢ χρῆσις αὐτῶν ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ θεωρεῖτο μάλιστα ὡς πολυτελείας ἐπιπλον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ὑφανσις μαλλίνων ταπήσων, μετενεχθεῖσα ἐκ Περσίας, εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Δ', τῷ 1610, ὅτε εἶχον μεγάλην τιμὴν οἱ περσικοὶ καὶ τουρκοὶ τάπητες. Ὁ ἐργαλεῖος ἢ ἄλλως καλουμένη Ὀλλανδικὴ ὑφαντικὴ μηχανὴ εἰσήχθη ἐν Λονδίῳ ἐξ Ὀλλανδίας τῷ 1678 περίπου, ἀλλ' ἔκτοτε ἐτροποποιήθη μεγάλως, ἐβελτιώθη καὶ τοιαύτην ἔλαβε κυκλοφορίαν καὶ ἀνάπτυξιν ἢ τοῦ τοιοῦτου εἶδους μηχανῆ, ὥστε ἐν τῇ μεγάλῃ Βρεττανίᾳ ὑπάρχουσι ἤδη 250,000 ὑφαντικαὶ μηχαναὶ διὰ τῶν χειρῶν κινούμεναι καὶ 73,000 μηχαναὶ τοιαῦται, αἵτινες κινούνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ἑκάστη τῶν ὁποίων ὑφαίνει 22 πήχεις καθ' ἑκάστην. Αἱ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὁμοῦ αὐταὶ μηχαναὶ εἰσήχθησαν τῷ 1807.

Ο ΒΕΗΣ ΤΗΣ ΤΥΝΙΑΟΣ

Ἡ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐχθρίασις τοῦ Βέη τῆς Τύνιδος ὅπως ὑπογράψῃ συνθήκην ἥτις καθίστησιν αὐτὸν ὑποτέλῃ τῇ Γαλλίᾳ κατέστησε τὸν Βέην τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινῆς περιεργείας. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς υπογραφῆς τῆς συνθήκης οὐδόλως οἱ Γάλλοι ἠδυνήθησαν νὰ ἡσυχάσωσι. Τὰ πράγματα ἐν Τύνιδι λίαν σοβαρὰ κατέστησαν. Στίφη Ἀράβων ληΐουσι τὴν χώραν καὶ πολλὰς ἐπιδρομὰς ποιοῦσι κατὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Μεγάλως δὲ συνετάραξε τὴν πόλιν τῆς Τύνιδος ἡ ἀπόδρασις ἐν Σφᾶξ τῶν καταδίκων, ἐξ ὧν ὀλίγοι συνελήθησαν. Ἡ ἐξουσία τοῦ Βέη οὐδεμίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν κατοίκων.

ΤΟΥ ΘΙΑΣΦΩΝΟΥ περίεργος ἐγένετο ἐφαρμογὴ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις· ἐφηρμόθη τοῦτο ἤδη πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν δικαστηρίων, ἵνα δι' αὐτοῦ λαμβάνονται αἱ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων συνδιαλέξεις. Τοῦτο ἀναγράφει ἡ ἐφημερίς «Ἡλεκτρικὸν Φῶς». Ἐντὸς ἐνὸς κελλίου ἐπέτρεψαν νὰ συνέλθωσιν οἱ συνένοχοι, ἐντὸς δ' ἑτέρου οἱ συγγενεῖς τῶν ἐνόχων ἀφεθέντες ἅμα ἀνεπιτήρητοι, ὑπάλληλος δ' εἶχε προσκεκολλημένον τὸ οὖς εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ τηλεφώνου, ἥτις εὐρίσκετο προσηρμοσμένη εἰς τοίχον ἐξωτερικὸν τῆς φυλακῆς. Οἱ ἐνοχοὶ, μὴ ὑποπτεύσαντες ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ὧτα, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ὁμιλήσωσι περὶ τοῦ ἐγκλήματος· οὕτω δὲ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ προσεπορίσθη χρῆσιμους ἀποκαλύψεις.

M. DAVILOUD

Ὁ Davioud ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1823 ἀπέθανε δὲ τὴν 6 Ἀπριλίου 1881 ἐν Παρισίοις.

Λαβὼν ἅπαντα τὰ βραβεῖα τῆς εἰς σχεδιαγραφίαν εἰδικῆς σχολῆς, εἰσήλθεν ὡς σχεδιαστὴς εἰς τὴν νομαρχίαν τοῦ Σηκουάνα.

Τὸ 1849 ἔτυχεν τοῦ δευτέρου βραβείου τῆς Ῥώμης· ἡ πρώτη αὐτοῦ οἰκοδομὴ ὑπῆρξε τὸ θέατρον ἂ' *Etiampes* κατὰ τὸ 1850.

Κατόπιν τὸ 1855 ὠνομάσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν περιπάτων καὶ τῶν δειροφυτιῶν. Ἀπασαί αἱ περὶ τὸ δάσος τῆς *Boulogne* οἰκοδομαὶ ὠκοδομήθησαν διὰ τῶν σχεδίων του. Ἡ κρίνη *Saint Michel* τὸ 1859 καὶ τὸ Πανόραμα τῶν Ἠλυσίων Πεδίων ὠκοδομήθη ἐπίσης παρ' αὐτοῦ, ὡσαύτως καὶ τὸ θέατρον τοῦ *Châtelet* καὶ τῶν ἐθνῶν. Ὁ Davioud ὑπῆρξεν ἀποκλειστικῶς ὁ δούξ τὸ σχέδιον τοῦ *Trocadero*.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς Παγκοσμίου ἐκθέ-

σεως ὁ Davioud προεβιάσθη ἀξιώματικὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Δικαίως πᾶν ὅτι λεχθῆ διὰ τὸν βίον τοῦ Α. Ζάππα, ὅτι ἦναι προσῆκον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς, ὅπερ ἀνάγκη νὰ προβάλληται εἰς μίμησιν πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ συντελεῖ εἰς ἀναζωπύρωσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἐπιγενομένων τοῦ μεγαλοουργοῦ ζήλου. Ἀληθὲς ὅτι ὁ βίος τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν διττῶς εἶναι ὠφελείας πράξεως, διότι οὐ μόνον αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἀγαθοποιοῦσι τὴν ἐν ᾗ ζῶσι κοινωνίαν, ἀλλὰ τὸ παράδειγ-

ἀποκαλύπτει πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ εὐκλεοῦς Ζάππα, τὸ ὅποιον δικαίωμα ἀναμφήριστα καὶ ἐπιβλητικὰ φέρει· δὲν ἐκπροσωπεῖ τοῦτο τοσαύτας ἐνδόξους δέλτους τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς ἡμῶν ιστορίας, ἐν αἷς ἀναγράφονται μέγιστα πρὸς τὸ ἔθνος εὐεργεσίαι, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ἢ νὰ παρακολουθῆ αἰωνίως ἢ ἀφθίτος καὶ εὐγνώμων πάντων ἡμῶν μνήμη;

Ὁ Ἄθ. Ζάππας ἐγεννήθη ἐν Λυμπόβω τῆς Ἠπείρου, ἐξ οὗρου ἐπιφανοῦς, ἐξεπαιδεύθη τὸ κατ' ἀρχὴν εἰς σχολεῖον ἐν Κερκύρᾳ, καὶ τοὶ γλίσχρα διετίθεντο τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ μέσα τῆς πατρικῆς προστασίας. Ἀλλ' ἐκεῖ μόλις γνωσθέντα τῶν πρώτων γραμμάτων βερεῖα ἐπελθούσα ἢ συμφορὰ τὸν ἐστέρησε τῶν πατρι-

μα τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ βίου διδάσκει τοὺς ἄλλους τὸ ἐναρέτως ζῆν διεγείρον τὴν ἀμίλλαν τῆς ἀρετῆς. Τὴν τοιαύτην εἰλικρινῆ ἀνάμνησιν, τὴν συμπάθειαν ταύτην τὴν βλασταίνουσαν παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, καὶ διὰ τοῦτο προσφιλῆ καὶ ἀγνήν, τὴν ἀνάμνησιν ταύτην τὴν ἀγαπητὴν εἰς παντὸς Ἕλληνοσ τὴν καρδίαν ἐξησφάλισεν αὐτῇ ἀναντιρρήτως ὁ Ἀθανάσιος Ζάππας, οὗ τὸν θάνατον τοσοῦτο πενθίμως ἀνεκοίνωσεν ὁ Ἕλληνικὸς τύπος, συνεμερίσθη δὲ εὐπροσδέκτως πᾶσα γνῶριμος ψυχὴ τυχοῦσα τῆς μεγάλης εὐεργεσίας τοῦ γεραροῦ ἀνδρός.

Τίς τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων δὲν ἀναγνωρίζει, δὲν

κᾶν πτερύγων, ἀναγκάσασα αὐτὸν ἵνα διακόψῃ τὰς ἑαυτοῦ σπουδὰς. Ἄνῃρ γενόμενος, εὗρε τὸ στάδιον πρότερον δημιουργηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγαλεπιβούλου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Εὐαγγέλη, καὶ τοῦ μεγαλοουργοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου εἰς ὃ καὶ αὐτὸς ἐδραμμεν ὅπως συνεργασθῆ νὰ συντελέσῃ. Εἶχεν ἤδη ἀφθονα τὰ μέσα ὁ Ἀθανάσιος Ζάππας, ὅπως ἐγκαταλείψῃ ἀγνωστον γῆν καὶ ἀπέλθῃ ἐν μὴ εἰς τὴν γεννέτειραν, ὅπου καὶ ἐκεῖ δούλων ἡμᾶρ ἀπλοῦται, ἀπέλθῃ εἰς τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Ἑλλάδα, καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ οἰκογενειακοῦ κύκλου, μεταξὺ τιμῶν καὶ σεβασμοῦ τῶν πάντων, καὶ ὑπὸ γελοῦσαν καὶ γοητευτικὴν πλέον

ἀπὸ τῆς τραπέζης. Ἐν Μαΐ Βιῶν τέλος ἠλλάξεν ὁ
ιατρός τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις ἔφερον αὐτὸν τῇ 7 καὶ
54 λεπτά εἰς Βασιλικτάνα. Ἡ ἄλη πορεία, ἥτις ἄλ-
λοτε μὲ τὰς ταχέας ἀμαξοστοιχίας διαρκεῖ 10 ὥρας,
διήρκε διὰ τῆς ἐκτάκτου ταύτης, μόνον 4 1/4 ὥρας.

Η ΕΝ ΤῆΙ ΦΥΣΕΙ ΑΡΜΟΝΙΑ

Γιὰ ἰδέες, γιὰ ἰδέες τὸν οὐρανὸν πόσοι φανοὶ στολίζουν !
Λέες κ' εἶν' λαμπάδες ποῦ φωτοῦν τῇ θεΐα κατοικία
Στῇ γῆ γιὰ ἰδέες τὰ λουλούδα, πόσο λαμπρὰ μυρίζουν,
Πόση στὸν κάμπο βίχουνας ὠραία εὐωδία !

Γιὰ κύττα ἐκεῖ ἀκένωτη, πῶς τρέχει ἡ βρυσούλα
Γιὰ ἴδες τῆς δὲ σώνεται, νερὸ μαργαριτάρι
Χύνει, ποτίζει τὰ δένδρα, τὰ λουλουδάκια οὐλα.
Γιὰ ἴδες τόνα πῶς βοηθᾷ τὸ ἄλλο μὲ καμάρι !

Τ' ἄνθη βίχουνας τὴν μυρουδιά, ἡ βρυσὶς τῆ δροσοῦλα,
Τὸ δένδρον δίνει τοὺς καρποὺς, ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει,
Δροσιά μᾶς στέλνει τὸ πρωτὸ ὠραία ἡ αὐγούλα
Κι' ὁ κάμπος μὲ τὰ στάχυα τοῦ μᾶς τρέφει, μᾶς ψωμίζει.

Γιὰ ἰδέες, γιὰ ἰδέες ἔξημέρωσε. ὁ ἥλιος λαμπρὸς βγαίνει
Καὶ ὑπερήφανος ψηλά ὑψοῦται· στὸν ἀέρα
Φεύγουν τὰ ἀστρα χάνονται κανένα τους δὲν μένει,
Γιὰ ἴδες ὅλα ζυγνήσανε, ἐπρόβαλεν ἡ ἴμερα.

Τὰ ἔργα του δὲ ὁ καθεὶς πηγαίνει γιὰ ν' ἀρχίσῃ,
Ὁ ἀμπελοργὸς σ' τ' ἀμπέλι του, ὁ μυλωνᾶς σ' τὸ μύλο,
Ὁ κερβολάρης τὸν ἀγρὸν πάει γιὰ νὰ ποτίσῃ
Κ' ἡ πεταλούδα ξεπετᾷ ἀπ' τὸν ἀνθὸ στὸ φύλλο.

Ἀρχίσαν τὰ ζωῦρια κ' ἐκεῖνα τῆ δουλειά τους
Ἡ μέλισσα τὸ μέλι της γυρεύει· στὰ λουλούδια,
Τὰ χελιδόνια πᾶν νὰ βροῦν τροφή γιὰ τὰ παιδιὰ τοῖς
Κι' ὁ τσιντζήρας μὲς τῆς ἰτηαῖς ἀρχίζει τὰ τραγοῦδια.

Ἀκούσατε, ἀκούσατε μιὰ θεΐα μελωδία,
Γιὰ ἴδες πουλιὰ ποῦ τραγοῦδον μὲς σὲ κλαδιὰ δροσάττα.
Μὲς τᾶνθη, μὲς τὰ πούλουδα, μίσα στὴν εὐωδία
Καὶ στῇ δροσοῦλα χαίρονται τὰ χαρωπὰ τους νῆατα.

Πάλι τὸ βράδυ ἔρθασε· καθένας θά πλαγιάσῃ.
Θὲ νὰ σιωπᾷσῃ ὁ τσιντζήρας, τὸ θλιθερὸ τ' ἀηδόνι,
Πουλιὸ μεγάλο καὶ μικρὸ θά πάη νὰ κουρνιάσῃ,
Θ' ἀρχίσῃ τὸ γανούρισμα τῆς νύχτας τὸ τριδόνι.

Τί ἀρμονία θαυμαστὴ στῇ φύσι ! τί σοφία !
Καθένας ἔχει τῆ δουλειά, ποῦ τοῦδωκ' ὁ Θεὸς του,
Καὶ πάει ἀπαράβατα μὲ τῆ παραγγελία
Τοῦ Πλάστου καθὼς κι' ὁ Δαβὶδ εἶπεν ὁ ψαλμοῦδός του !

Σκοτίζει σ' ἄλλης τῇ γῆ ὁ Πλάστης θὲ ν' ἀπλώσῃ,
Νὰ κοιμηθοῦνε ἡσυχα ὅλα τὰ κλάσματά του.
Πόσο φροντίζει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς ! Καὶ ὅμως πόσοι
Ἐν τούτοις δὲν δοξάζουνε τὸ ἄγιο ὄνομά του !

Πειραιεύς. Π. Κ. Ἀποστολίδης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀπὸ 7 ἴβριου ἀναγ-
γέλλει, ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ὤρισε
τὴν 8ην Σεπτεμ. πρὸς τέλεσιν δημοσίων δεήσεων ὑπὲρ τῆς
ἀναρρώσεως τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Γάρφνλντ, καὶ
ὅτι πάντα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά καταστήματα θέλωσι,
κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, εἶσθαι κεκλεισμένα.

* * Ἀγγλικὸν τι περιοδικὸν ἀναγράφει τὰ ἑξῆς, ἐξ ὧν
ἀποδεικνύεται, ὅτι αἱ μύαι ἠμιλοῦσιν. Κατὰ παρατηρήσεις
ἄγγλου φυσιοδίφου, ἡ γλώσσα αὐτῆ τῶν μυιῶν δὲν εἶνε αἰ-
σθητὴ εἰς τὸ ἀνθρώπινον οὖς, αἱ μύαι ὅμως μεταξὺ αὐτῶν
ἀντιλαμβάνονται αὐτῆς ἀριστα. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ
τοῦ βόμβου ὃν συχνάκις ἀκούομεν παρὰ τῶν μυιῶν παρα-
γόμενον, διότι οὗτος προέρχεται ἐκ ταχέας τῶν πτερόγων
κινήσεως, ἀλλὰ περὶ ἰδιαιτέρων ἤχων οὗς μεταχειρίζονται
καὶ δι' ὧν συνεννοοῦνται. Οἱ ἤχοι οὗτοι ἐγένοντο αἰσθητοὶ
διὰ τοῦ μικροφώνου. Μύια τεθείσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ
ὀργάνου, παρήγαγεν ἤχους καταληκτοὺς εἰς τὸν παρατηρη-
τὴν καὶ προσομοιάζοντας πρὸς τὸν χρεματισμὸν τοῦ ἴππου.

* * Αἱ Τυνησιακαὶ σημαῖαι αἱ ἀλωθείσαι ἐν Σραῖ ἀ-
νηρτήθησαν ἐν Παρισίοις ἐν τῷ καταστήματι τῶν Ἀπομά-
χων. Μία τούτων ἦτον ἡ σημαία τοῦ Προφήτου, εἶναι δὲ ἐκ
μεταξὺς πρασίνου χρώματος, μὲ πλαταῖαν ἐρυθρὰν σειράν.

* * Αἱ γυναῖκες μέχρι τοῦδε ἐξηρῶντο τῶν ἐπισήμων
θέσεων ἐν Ἰνδίαις, ἀλλὰ τώρα μία τούτων διωρίσθη μετε-
ωρολογικὸς ὑπάλληλος ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ Μαδράς.

Λύσις τῆς ἐν τῷ ἀριθ. 14 Ἀκροστιχίδος.

- Ε—ωσφῆρος
- Σ—άτυρος
- Τ—υφῶν
- Ι—μερος
- Α—φροδίτη.

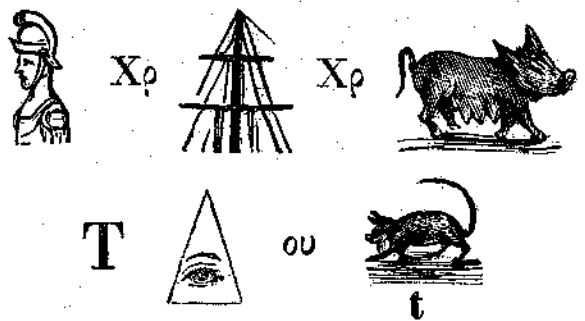
Ἐλυσεν δ' αὐτὴν ὁ κ. Γεώργιος Ι. Θεόφιλος (Πειραιεύς).

Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τοῦ Διὸς θυγάτηρ καὶ Μνημοσύνης τῆς θεΐας,
Ὡ φιλε μου, εἶμαι καὶ πέντ' ὀνομάτων,
Ὡν χίλια διακόσια ἔξ εἶναι τὸ ἄθροισμὰ των,
Τὰ ἀρχικά μ' ἀποτελοῦν ἐκ τῆς Μυθολογίας.
Τὸ πρῶτον εἶναι παλαιὸν, παλαιατόν τι ὄν
Πρὸς δὲ καὶ δυσανάφρευκτον καὶ δημιουργικόν,
Τὸ δεύτερον δὲ δικαστὴν τοῦ Ἄδου μοι σημαίνει.
Τὸ τρίτον δὲ θεὰ τις ἦν, θεὰ τις ὠπλισμένη
Προστάτρια δὲ τῶν τεχνῶν ἐφ' ὧν τε ἐν γένει.
Τὸ δὲ ἀκόλουθον δηλοῖ πελώρια τιν' ὄντα,
Προσέτι κ' ὑπεράνθρωπα κατέχοντα προσόντα.
Τὸ δὲ ἀκόλουθον ποῦ εἶν' τὸ τελευταῖ' ἀπ' ὅλα
Εἶναι δὲ μία ἐκ πασῶν παντὸς τοῦ ἔτους ὠρα.

Γ. Ι. Θεόφιλος.

ΓΡΙΦΟΣ 4.

Δημητ. Στάης.

Τῷ πρώτῳ πέμψοντι πρὸς τὴν διεύθυνσιν
τὴν λύσιν τοῦ παρόντος γρίφου δωρεῖται ὑπὸ
ταῦ γράψαντος «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννη-
τῶν» τοῦ κ. Στεφ. Θ. Ξένου.